

A harmadik generációs vallás tragédiája

Paris Reidhead

Elhangzott a Bethany Fellowship gyülekezetben (Bloomington, Minneapolis, MN).

Forrás: [The Tragedy of Third Generation Religion](#)

Lapozzunk a Bírák könyvéhez, és olvassuk el a 2. rész 1-15 verseit. Ne feledjük, hogy ezek a dolgok azért íratlak meg, hogy példaként szolgáljanak számunkra, és figyelmeztetésünkre, tanításunkra és bátorításunkra legyenek. Ezért igyekezzünk felismerni önmagunkat ebben az igeszakaszban, és ne engedjük, hogy a történelmi tények eltereljék a figyelmünket arról, hogy mindezt hogyan alkalmazhatjuk személyes életünkre nézve.

„Fölment az ÚR angyala Gilgálból Bókimba, és ezt mondta: Kihoztalak titeket Egyiptomból, és erre a földre hoztalak, amely fölől megesküdtem atyáitoknak, és azt mondtam, soha nem bontom föl veletek a szövetségemet. Csakhogy ti se kössetek szövetséget ennek a földnek a lakóival, rontsátok le oltáraikat! De nem hallgattatok a szavamra. Hogy tehettétek ezt?! Ezért azt mondom, nem űzöm el őket előletek, hanem tövissé lesznek nektek az oldalatokban, isteneik pedig tőr gyanánt lesznek nektek. Amikor az ÚR angyala ezt elmondta Izráel fiainak, a nép hangos sírásra fakadt. Ezért elnevezték azt a helyet Bókímnak, és áldozatot mutattak be ott az ÚRnak. Amikor Józsúé elbocsátotta a népet, Izráel fiai elindultak, mindegyik a maga örökségébe, hogy birtokba vegyék a földet. A nép az URat szolgálta Józsúé egész életében, és azoknak a véneknek a napjaiban, akik hosszú ideig éltek Józsúé után, s látták az ÚRnak minden nagy tettét, amelyet Izráellel cselekedett. Majd meghalt Józsúé, Nún fia, az ÚR szolgálója száztíz esztendőskorában. Örökségének határában, Timnat-Hereszben, az Efraim hegyvidékén, a Gaas-hegytől északra temették el. Az az egész nemzedék is megtért atyáihoz, és más nemzedék támadt utánuk, amely nem ismerte sem az URat, sem tetteit, amelyeket Izráellel cselekedett. Gonoszul cselekedtek Izráel fiai az ÚR szemé előtt, mert a Baaloknak szolgáltak. Elhagyták az URat, atyáik Istenét, aki kihozta őket Egyiptom földjéről, és más istenek után jártak a pogány népek istenei közül, akik körülöttük voltak, és azok előtt hajoltak meg, és haragra ingerelték az URat. Elhagyták az URat, és Baalnak és Astárótnak szolgáltak. És fölgerjedt az ÚR haragja Izráel ellen, és fosztogatók kezébe adta, és kifosztották őket. A körülöttük lévő ellenségeik kezébe adta őket, és nem bírtak ellenállni nekik. Ahova csak kivonultak, mindenütt elérte őket az ÚR keze, hogy bajt hozzon rájuk, ahogy megígérte, és ahogy megesküdött nekik az ÚR. Így igen nyomorult állapotba jutottak.”

Józsúé olyan nemzedéket élt túl, amelyik megmenekült ugyan Egyiptomból, de nem volt hajlandó Isten szándéka szerint az Ő számára az áldás hordozója lenni. Emlékeztek, hogy Isten azt mondta Ábrahámnak, aki a káldeai Urban élt, és egy bálványimádó nép között lakott: „Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából, és nagy nemzetté teszek” (1Móz 12,1-2). Isten új dolgot akart tenni: tanút akart, tanúbizonytságot akart. És ez a tanú és ez a tanúbizonytságot egy emberrel kezdődött. Egy emberrel, aki mert hinni neki, aki mert engedelmessé válni neki; aki mindazt, amije volt, amit elért és amit megszerzett, értéktelennek tartotta ahhoz a szolgálathoz képest, amelyet Isten az ő számára tartogatott. Tehát Ábrahám elhagyta a káldeai Ur városát, hogy hitben járva egy ismeretlen jövőbe induljon, és így a hívők atyjává vált.

Ez az új dolog egy csecsemővel kezdődött. Egy csecsemővel, akinek már évekkal a születése előtt nevet adtak; aki meg lett ígérve, és akinek a létezésétől függött Ábrahám minden reménye és Isten egész szándéka. Amikor ez a gyermek tizenhét éves volt, Isten így szólt Ábrahámnak: „Vedd a fiadat, vidd el arra a hegyre, amelyet megmutatok neked, és áldozd fel őt.” Ábrahám hitt a feltámadásban; azt mondta Izsáknak, hogy az Úr gondoskodik az áldozatról, és azt mondta a

szolgáknak, hogy vissza fognak térni. Tudta, mit kellett tennie. Megkötözte a fiát, és ráfektetette az általa készített oltárra. Szinte látom, ahogy ránézett Izsákra, aki meg volt kötözve, és azt mondta neki: „Ne félj, fiam. Isten akkor adott téged anyádnak és nekem, amikor már szinte halottak voltunk. Neki nem nehezebb feltámasztani téged, miután feláldoztalak és elégettelek, mint amikor első alkalommal nekünk adott téged. Maradj nyugton, fiam. Isten azt mondta, hogy Izsákból mag lesz, aki az én nevemet viseli (lásd 1Móz 21,12), ezért engedelmeskednem kell.” És a fiatalember azt válaszolta: „Jól van, apám”, és csak elképzelni tudjuk, milyen jámboran nézhetett az apjára. Ábrahám felemelte a jobb kezét, és fogta a kést, Izsák pedig beleegyezett, mert az apja hitt Istennek. És azt mondta a szolgának, hogy vissza fognak térni. Így értjük meg, hogy a megígért fiú halála és feltámadása által nyerte el Isten ezt a népet, hogy tanúi legyenek.

Ezután Izrael, azaz Jákób fiai lementek Egyiptomba, és ott éltek több mint 400 évig. Amikor az idő beteljesedett, Isten kihozta őket az anyaméhéből, amelyben megformálta népet, hogy az Ő tanúi legyenek majd. Arra készítette őket, hogy először elveszítsék az egyiptomi istenekben való bizalmukat. Egyiptomban dolgoztak és rabszolgák voltak, de nem volt tanúságtételük Őröla. Így Mózes és az egyiptomi papok között harc kezdődött, amelynek során Isten bebizonyította, hogy az Ő hatalma felülmúlja Egyiptom tíz legnagyobb istenének hatalmát. Aztán jobbával és hatalmas karjával kivezette népét Egyiptomból a Vörös-tengeren át a pusztába. Azt gondolnánk, hogy egy ilyen csodálatos módon megszabadított nép kész lenne bárhová elmenni Istennel, nem igaz? De amikor elérték Kádes-Barneát, és meglátták az óriásokat a földön, bár tejjel és mézzel folyó föld volt, visszafordultak, és nem voltak hajlandók követni az Urat. Más szóval, inkább a saját bőrüket akarták menteni, minthogy Isten számára az Ő szándéka szerint az áldás és a tanúságtétel eszközévé váljanak. Következésképpen az a nemzedék arra lett kárhóztatva, hogy nem lehetett része Istennel abban az új dologban, amit Ő tenni akart. Józsué és Káleb voltak azok, akik szembeszálltak Izrael véneivel; egyedül ők voltak azok, akik túléltek azt a nemzedéket, és készen álltak arra, hogy átkeljenek a Jordánon, és belépjenek az Ígéret Földjére.

Figyeljük meg újra ezeket az ígéket: „A nép az URat szolgálta Józsué egész életében, és azoknak a véneknek a napjaiban, akik hosszú ideig éltek Józsué után.” Akik átkeltek a Jordánon Józsué vezetésével, negyven évvel fiatalabbak voltak nála. Mi volt Isten célja ezekkel az emberekkel? Olyan népet akart, amely ragaszkodik Őhöz, amely szereti Őt, engedelmeskedik Neki, Őt szolgálja, és teszi, amit elrendelt számukra, hogy ebben a népben, Izraelben tanúbizonyságot tegyen a körülötte lévő pogányok előtt. Emlékezzünk, hogy azt mondta: „tanúim lesztek” (ApCsel 1,8), amit Ábrahámnak is mondott, amikor megígérte neki, hogy „utódaiddban áldást nyer a föld minden nemzetsége” (1Móz 22,18). Természetesen, Ábrahám az ő korában élő nemzetekre gondolt, ahogyan mi is a ma élőkre gondolunk. Megértjük tehát, hogy Isten célja Izráellel az volt, hogy választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, Isten tulajdon népe legyen, hogy hirdesse az Ő hatalmas tetteit (1Pt 2,9), és aki által Istennek tanúbizonysága lehet azok előtt, akik pogány bálványokat imádtak. Mert bár ezek a pogányok gonoszak, bálványimádók, erkölcstelenek és kegyetlenek voltak, Ő mégis úgy szerette őket, mint minket, amikor mi ugyanolyan gonoszak voltunk. Isten ezért azt akarta, hogy Izrael Őröla legyen bizonyosság a társadalomban. Azt akarta, hogy az izráeliták öltözködése, az étel, amit ettek, a házak, amelyekben laktak, a földjeik megművelése és a szombati istentiszteletük az Ő szentségéről, bölcsességéről, igazságosságáról, ítéletéről, irgalmáról, kegyelméről és szeretetéről tanúskodjon. Ez a nép tehát arra volt hivatott, hogy az Ő tanúja legyen.

De mik voltak az ország vallásai? Három volt. Azt hiszem, segít jobban megértenetek a szívemre nehezedő terhet, ha egy kicsit ismertetem azt a körülményt, amelyben ez a három nagy vallási rendszer kialakult. Az első ezek közül Astóret imádata volt. Úgy vélem, hogy amit akkoriban Astóret imádatának neveztek, az volt az első szervezett vallási rendszer az emberi történelemben. Ha figyelmesen olvassuk

Mózes első könyvét, megtaláljuk azt a részt, ahol ez áll: „Hatalmas vadász az ÚR előtt, mint Nimród” (1Móz 10,9). A „vadásznak” fordított szó valójában „lándzsaharcost”, vagy ebben az esetben „lázdót” jelent. Ez a szakasz egy Nimród nevű emberről szól, aki rendkívüli vezetői képességekkel és tulajdonságokkal rendelkezett, és aki képes volt megszervezni nemzedékének népét, és nyílt lázadásba vezetni őket Isten ellen, Akit Noé bizonyágtételén keresztül ismertek meg. Ebből arra következtethetünk, hogy Babel tornya valójában egy templom volt, amelyet Szemiramisz¹ tiszteletére építettek, aki Nimród apjának volt a felesége, de nem az ő anyja volt, és akivel vérfertőző kapcsolatban állt. Nyilvánvalóan ez volt az, amikor a Sátán beteljesítette az Évának tett ígését, amikor azt mondta neki: „Olyanok lesztek, mint az Isten” (1Móz 3,5). És ebben az időben került bevezetésre a bálványimádásnak az a formája, amely a női nem és a szex istenítése volt.

Szemiramisz imádata a bábeli toronyban hirtelen véget ért, amikor Isten összezavarta az emberek nyelvét és lerombolta azt a templomot vagy tornyot, de az asszony imádata nem szűnt meg teljesen. A régészeti bizonyítékok azt mutatják, hogy nem sokkal később jelenik meg az Aséra, vagy más formában az Astóret szó - egyik alakja az Astarté -, amely mindig a termékenység imádatához kapcsolódik. Ez tehát az Isten elleni szervezett vallási lázadás első formája. Kettős célja volt: egyrészt az emberi faj fennmaradásának biztosítása, mert ahhoz, hogy valaki az akkori mezőgazdasági viszonyok között a földművelésből boldoguljon, nagy családot kellett alapítania; másrészt az erkölcstelenség igazolása. Ez egy vallási igazolás volt a lelkiismeret kielégítésére és megnyugtatóra. Tehát az Astóret imádata ezt a kettős célt szolgálta: az utódok biztosítása és a féktelen kéjvágy igazolása.

A bálványimádás második formája a Baal-imádat volt. Ez egy ősi sémi szó, amely nem egy konkrét istenre utal, hanem „urat”, „gazdát” jelent. Azt hiszem, ez a gonosz szellemekre utalt, amelyek a különböző földrajzi területekhez kapcsolódtak, ahol az emberek éltek. Úgy tűnik, minden közösségnek volt egy gonosz szelleme. Olyan szavakat találunk, mint Baal-Peor, Baal-Cáfón: Peor gazdája, Cáfón gazdája. Ez nem egy adott istenségre vonatkozott, hanem minden egyes helyi gonosz szellemre, amelyet le kellett csillapítani, ha valaki az adott területen jólétet akart. Minden településnek megvolt a maga Baalja. Ezek bizonyos mértékig hasonlítottak egymásra, de nem eléggé ahhoz, hogy ugyanazzal az istenséggel azonosítsák őket, hanem az adott helyek urainak, a gonosz szellemeknek tekintették őket, akiket szolgálni, megbékíteni és imádni kellett. Minden földművesnek volt egy kis oltára, amelyet az adott terület Baaljának szentelt. A vetés előtt elhozta az előírt áldozatot, és megszórta az oltárt az állat vérével, hogy a terület birtokosa elégedett legyen, és jó termést biztosítson. Ha Astarté imádata az erkölcstelenség megengedésével volt kapcsolatos, akkor a Baal-imádat a vagyonszerzésről és a jólét biztosításáról szólt.

A harmadik bálványimádó vallás ebben az időben Moloch imádata volt. Ez a szó ugyanabból a sémi gyökből származik, amelyből a mai arab „malik” szó is. Amikor először érkeztem Afrikába, az egyiptomi Port Saidba mentem, onnan pedig Kairóba, ahol a parlament megnyitása alkalmából meglátogattam az Amerikai Egyetemet. Miközben ott voltunk, Farouk, Egyiptom királya gyönyörű kocsin haladt el mellettünk, amelyet csodálatos arab lovak húztak, és a tömeg elkezdte kiabálni, hogy „Malik Eazim!”, azaz „Nagy király!” Ugyanezek a mássalhangzók (m,l,k) találhatóak a Moloch szóban, amely ugyanarra a szóra, a „királyra” utal. A régészeti leletek itt is lehetővé teszik, hogy képet alkothassunk róla. Molochot általában egy ülő király fenséges alakjával ábrázolták. Kezeit a térdére támasztotta, így azok a lábával együtt medencét alkottak. Gyakran egy hátulról érkező légcatorna erősen befújta a levegőt a keze fölött lévő faszénrostély alá, amely így nagyon felforrósodott. Az imádó, általában az apa vagy mindkét szülő, a bálvány elé vitte a fiát, lehetőleg az elsőszülöttet, vagy a lányát,

¹ Az állítás Alexander Hislop „A két Babilon” című könyvéből származik, aki a Skót Szabadegyház lelkésze volt, és a katolikus egyház kritikájáról volt ismert.

akit fiúnak adtak ki (Moloch nem nagyon látott), és készek voltak bármit megtenni azért, hogy teljesüljön a kérésük, amiért ezt az áldozatot hozták. Így a szülők eljöttek a gyermekükkel, és bár a szívükben bizonyára volt némi szülői szeretet, hiúságuk, becsvágyuk és kívánságuk elég volt ahhoz, hogy fogják a gyermeküket, és tűzbe vigyék. El tudjuk képzelni, milyen lehet egy apa, akit az elismerés, a tisztesség és a társai feletti hatalom iránti vágy motivál? Moloch imádata mögött az a vágyuk állt, hogy embertársaik fölé emelkedjenek. Ezért az apa a bálvány elé állt, elsőszülöttje szemébe nézett, és becsvágya meghaladta a természetes szeretet érzését, amelyekkel minden apa rendelkezik. Kérését a szobor által képviselt szellemhez intézte, és kiszámította, milyen szögben és erővel lehet a kisgyermeket a tűz közepébe vetni. Miután az apa elvégezte számításait, amilyen óvatosan csak tudta, gyermekét a hatalmas lángok közé dobta. Így adták a gyermeket áldozatul Molochnak, és az apa azt kívánta, hogy annak feláldozásával, aki kedves volt neki, szerezzék meg azt az elismerést és pozíciót, amelyre telhetetlen és kéjszóvár szíve vágyott. De mi marad az embernek, miután megízlelte az erkölcstelenséget, és megszerezte a vagyont és a magas tiszttséget?

A bálványimádás e három formájának mindegyikét megtaláljuk János első levelének második részében, ahol azt írja: „Ne szeressétek a világot, se azokat, akik a világban vannak” (1Jn 2,15), majd azzal a különös kijelentéssel folytatja: „Mert mindaz, *mindaz, mindaz*, ami a világban van”, hangsúlyozva a „mindaz” szót (1Jn 2,16). A Sátánnak csak három eszköz áll rendelkezésére, három fegyver van a fegyvertárában, és ezekkel kárhóztatta az emberi fajt; csak három fegyverrel. Az első a szemek kívánsága - olyan dolgok, melyek hamarosan tönkremennek, melyek hamarosan elrozsdásodnak, melyek hamarosan kimennek a divatból, melyek elmúlnak, és amelyekért fizetnünk kell, hogy elvigyék a szeméttelre. És pontosan ez az, amit e világ istene az embernek ad a lélekért cserébe - dolgokat. Ezt nevezzük a szemek kívánságának - Baal-imádatnak. A második dolog, amit adhat, az Isten akaratán kívüli tiltott, meg nem engedett élmények. Ezért mondta a kígyó Évának és minden gyermekének az idők során: „Érdemes odaadni a lelkedet, hogy szabadon átélhess olyan érzéki élményeket, amelyeket te magad választasz”. El tudjátok képzelni, hogy a Sátán milyen sikerrel tette tönkre férfiak és nők millióit azzal, hogy pusztán érzéki, testi élményeket adott nekik! János azonban azt mondta: „Mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága”. A harmadik dolog, amiről beszél, Molochhoz kapcsolódik. A harmadik dolog a fegyvertárában, a harmadik eszköz a készletében az élet büszkesége, vagyis a mások fölötti tekintély és felsőbbrendűség. És így, ezt a három dolgot ügyesen összekeverve, azokat elbűvölőnek, kívánatosnak feltüntetve, vonzerőjüket fokozva, a Sátánnak sikerül nemzedékről nemzedékre kárhozatra juttatnia az embereket. És ez minden, ami a rendelkezésére áll! Egyedül ezekkel dolgozik: „a szemek kívánságával, a test kívánságával és az élet kérkedésével”, amelyeket társíthatunk Astóret tiszteletével - amely a test kívánsága, Baal imádatával - amely a szemek kívánsága, és Moloch tiszteletével - amely az élet büszkesége.

Isten önmagáért teremtett minket. Ez a Biblia alapelve. Amikor magának teremtett minket, a vágyak és ösztönök egyedülálló kombinációját adta nekünk. Bennünk vannak, velük együtt jöttünk a világra. Mi véges lelkek vagyunk, Isten végtelen voltaival ellentétben, Aki mindenütt egyformán ott van; korlátozottak vagyunk, és csak egy helyen létezhetünk. Isten a testünket is azért adta nekünk, hogy a szellemünk hordozója és otthona legyen. A szellemet és a lelket a testtel kapcsolta össze, és étvágyat adott nekünk, hogy a testünk táplálkozzon. Adott nekünk ízlelőbimbókat, szaglóidegeket és szemeket, amelyek megkülönböztetik a színeket, hogy bizonyos fokú élvezetet nyerjünk abból, amit látunk, szagolunk vagy ízlelünk. Isten nemcsak azért adott nekünk étvágyat az ételek iránt, hogy vágyat ébresszen bennünk a testünk táplálására és megerősítésére, hanem nagyon sok lehetőséget is adott arra, hogy ezt az étvágyat jó, helyes és szabályos módon kielégíthessük. Az ételek sokféleségével együtt az illatok és ízek sokféleségét is megadta nekünk, hogy örömmel leljük az ételekben. A természetes

szaporodás révén Isten az Ő családját is gazdagítani akarta, ezért Isten az embernek a szaporodási képességen kívül a vágyat is megadta. A szexuális készítményt Isten adta nekünk. Először az első párnak adta, és Isten megerősítette, hogy ez jó. Semmi baj nincs a szexszel, semmi. Isten teremtett minket, és megadta nekünk azt a helyes és törvényes módot, amellyel - mint minden más szükséglet - ez a szükséglet kielégíthető. Isten a tudás iránti vágyat is adta nekünk. Mi korlátozottak vagyunk és sorban, egymás után tanuljuk a dolgokat; Isten mindentudó, Ő egyszerre tud mindent. Tanulnunk kell, és Isten belső készítményt, belső kényszert, belső éhséget és ösztönző erőt adott nekünk a tanulásra. Ez a diákok tapasztalata: elméleti és gyakorlati dolgokat tanulnak, vágnak a felfedezésre, az új dolgok megismerésére, és ez jó.

Létezésünk egyik tragédiája, hogy az emberi agy meghaladja testünk fenntartó képességét. A valaha élt legbölcsőbb emberek agyi képességüknek mindössze három százalékát használták ki, míg a legtöbbünk mindössze egy-másfél százalékot használ. Ez az átlag. Tehát az emberi agy korlátlan kapacitással rendelkezik. Tudjátok-e, hogy az emberi agyat az elektronikus agyhoz hasonlították? Nem tudom, hogy igaz-e, de azt mondták, hogy ha az IBM elektronikus lapkáiból építenének egy emberi agyat, akkor hét olyan épületre lenne szükség, mint az Empire State Building², hogy fenntartsák; a Niagara-vízesés vízére, hogy hűtsék; és a Niagara-vízesés által termelt összes elektromos áramra, hogy fenntartsák. Az emberi agy csodálatos és összetett dolog. Isten nyilvánvalóan azzal a szándékkal teremtette, hogy végtelen sokáig használhassuk, de amikor elérjük a 60-70 éves kort, a testünk legyengül, elfárad, és nem sokkal később az emberi személyiségben rejlő nagy lehetőségnek a halál vet véget. Isten tehát adott nekünk agyat, tanulási képességet, és belénk ültette a tanulás utáni vágyat. Ezenkívül, Isten az élvezetek iránti étvágyat is megadta nekünk, hogy élvezzük mindazt, amit Ő teremtett; a biztonság iránti vágyat is adta, hogy nagyra értékeljük az Ő gondviselését. Más szóval, minden készítmény és ösztön, amit Isten az emberbe helyezett, egy célt szolgál; és amikor ránézett az első párra, akikben megvoltak ezek a vágyak és készítmények, azt mondta: „Ez jó.”

Az emberiség története során megjelent egy eretnokség, amely Platón idejében kezdődött és a gnoszticizmuson keresztül folytatódott. Ez egy sátáni hamisítvány volt, amelyet Pál a kolossébeliekhez írt levelében leállított. De már Platón idejében elterjedt és széles körben elfogadott volt az a gondolat, hogy minden anyag gonosz. És aztán fokozatosan kialakult a gnoszticizmus, amely azt mondta, hogy Isten csak a szellemet teremtette, a Sátán pedig az anyagot, és hogy a bűnbeesés következtében az ember fizikai testbe kényszerült. Ezek az eszmék nagy hatással voltak Augustinusra, aki manicheista volt - egy olyan szekta, amely sokat vett át a gnoszticizmusból. Így a 3. és 4. századra a kereszténységbe is beszivárgott az a gondolat, hogy a test gonosz, és annak vágyai és készítményei is gonoszak. Ez nem biblikus tanítás. Az Ige azt mondja nekünk, hogy az egyetlen dolog, amink van, és amire Istennek szüksége van, az a testünk. Arra vagyunk hivatottak, hogy szánjuk oda testünket „élő, szent és Istennek kedves áldozatul” (Róm 12,1).

A test az ember szellemének hajlékát jelenti, és az a hely, ahol Isten találkozik az emberrel, ahol Ő lakik. A testünkön keresztül kapcsolatban vagyunk az Isten által teremtett világgal. Az embert egy háromszögnek tekinthetjük, vagy inkább egy olyan piramisnak, amely a csúcsán áll. A test megérinti a földet, utána jön a lélek, majd a szellem. Isten nem azért teremtett minket, hogy a világban találjuk meg a beteljesedésünket; a világ egyszerűen csak a létfenntartásunkat szolgálja, de nem a beteljesedésünket. Ezért áll a piramis a csúcsán. Igen, a test a földön nyugszik, az táplálja, az tartja fenn, azon jár, azt irányítja, de a test, a lélek és a szellem minden ereje a menny felé, Isten felé irányul.

² New York város Manhattan kerületében álló 102 emeletes toronyház

Mert ezekkel a vágyakkal és késztetésekkel együtt, melyekről beszéltünk, Isten az emberben egy üres helyet teremtett, amelyet egyedül Ő tud betölteni. Ez az emberi személyiség egyedülálló tulajdonsága.

A Prédikátor könyvét ebből a szempontból olvasva felfedezzük, hogy szerzője mindent megtett, amit mindannyian meg akartunk tenni valamikor az utunk során, vagyis mindent kipróbált, ami az emberi személyiséget valamilyen módon kielégítheti. Amikor Salamon elérte mindazt, amit a gazdagság - a szemek kívánsága - hozhatott; amikor a vagyon és az épületek felhalmozása olyan fokot ért el, melyet még soha senki más nem ért el; amikor az élet büszkeségét olyan mértékben megszerezte, hogy a királyok királya lett, és az egész világ neki hódolt; és amikor annyira megtapasztalta a test kívánságát, hogy ezer felesége és ágyasa volt, és azt mondta, hogy nincs semmi, amit ne próbált volna ki; nincs semmi, amit a szeme ne látott volna, amit ne vett volna el; mindent megtett, amit az ember e világ istenétől vezetve megtehet, hogy megpróbálja megtalálni a beteljesülését; mindezek után mindenkinél nagyobb tekintéllyel vonta le a következtetést: „Lelkem, beteljesültél most, hogy több dolgod van, mint bárki másnak? Lelkem, beteljesültél most, hogy magasabb pozícióban vagy, mint bárki más? Lelkem, elégedett vagy most, hogy több testi élményben volt részed, mint bárki másnak?” És a válasz, amely szelleme üres kamrájából tört elő, ez volt: „Felette nagy hiábavalóság – mondja a prédikátor –, minden hiábavalóság!” (Préd 12,8). Üresség! Más szóval, Salamon kijelentette, hogy azok a dolgok, amelyeket e világ istene kínál - a szemek kívánsága, a test kívánsága és az élet büszkesége - nem tudják kielégíteni az ember szükségletét, mert az ember Isten számára van teremtve.

Bár a manicheizmus hatással volt Augusztinusra, egy bizonyos ponton eljött az idő, amikor helyesen és bölcsen ítélt. Szívünket táplálja, ha őt hallgatjuk, mert a halhatatlan igazságot mondta ki. Bevallotta, hogy a világ legerkölcstelenebb helyein is megfordult, és és annyira elmerült ezekben a dolgokban, amennyire csak tudott, amennyire az ideje és az ereje engedte. Végül a hiábavalóság és a frusztráció megtapasztalása, valamint édesanyja, Mónika imái révén Jézus kitárt karjaiba esett. Ezután a következő szavakat mondta, melyeket gyakran szoktunk hallani: „Ó Uram, Te úgy teremtettél minket, hogy nem találhatunk nyugalmat, amíg Benned meg nem nyugszunk.” Szeretteim, Isten számára teremtettünk. Semmi más nem elégíthet ki minket, csak Isten. Ezért szerzett Isten egy népet, ezért szállt le a nép közé, és lakott a kerubok szárnyai között. Ott volt a felhőoszlop és a tűzoszlop alatt, hogy ott lehessen népe között; hogy legyen egy népe, amely megismeri Őt; egy népe, amely megérti Őt; egy népe, amely szereti Őt; egy népe, amely szolgálja Őt, és tanúja lehet annak, hogy az embereknek szükségük van Istenre.

Mit látunk az idézett szakaszból? Látjuk, hogy a harmadik nemzedékben az Istenről való tanúságtétel eltörlődött. Az Ószövetség egyik legszomorúbb verse a Bírák 2,13-ban található: „Elhagyták az URat, és Baalnak és Astárottnak szolgáltak.” Visszafordultak a szemek kívánságához és a test kívánságához. Hogy történhetett ilyesmi? Elhagyták a hajlékot? Elhagyták a gyülekezetet? Lebontották a sátrat? Ó, nem, nem tették. Tudjátok, mit tettek? Valószínűleg, egyszer egy férfi azt mondhatta a feleségének:

„Ma kimentünk a mezőre. Mióta itt élünk, nem volt jó aratásunk. Apámnak jobb termése volt. Miközben a mezőn voltam, az egyik ember, aki ezt a földet művelte, mielőtt Józsué elvette volna tőlük, arra járt, és elmondta, hogy ez az ő földje volt. Még mindig itt él a városban. Megkérdezte tőlem, hány mázsát termelek egy hektár földön. Amikor elmondtam neki, azt válaszolta, hogy sokkal jobb volt a termés, amikor ők művelték a földet. Megkérdeztem tőle, hogy mit csináltak, amit mi nem csinálunk, mire mutatott néhány követ, melyek a mező szélére voltak dobva. Elmondta, hogy az ő idejében Baalnak építettek oltárt. Tudod, mindig is kíváncsiak voltunk, hogy mire valók azok a furcsa jelekkel

ellátott kövek. A férfi azzal folytatta, hogy ez a földterület egy gonosz szellem irányítása alatt van, és ha nem teszünk a kedvére, nem lesz eső, a termés nem fog megnőni és elpusztítják a rovarok."

„Tényleg?” - kérdezte a felesége.

„Tudod, olyan régóta nem tudunk jó termést hozni."

„És mit mondott, mit csináltak?”

„Fogtak egy bárányt, megölték, és a vérét a kövekre hintették."

„Kedvesem, tudod, hogy nem szeretném, ha bárki is tudna erről, de ha véletlenül megölnél egy bárányt pont azok mellett a kövek mellett, aztán felvennéd, mintha szoptatni akarnád, senki sem venné észre. Talán Baal elégedett lenne. Nem akarom, hogy a szent Sátornál bárki is tudjon erről, úgyhogy maradjunk annyiban. Mindent ugyanúgy fogunk csinálni, mint eddig, de jó termést kell hoznunk."

„Nem tudom..."

„Józsué és a vének, akik vele voltak, meghaltak. Végül is Isten számunkra nem olyan valóságos, mint számukra volt. Feltétlenül jó termést kell hoznunk. Nézd meg ezt a takarót, milyen kopott. Nézd ezeket az agyagedényeket, mind eltörött. Olyan régen volt már új ruhám, és a városban az embereknek sokkal szebb dolgaik vannak. Minden alkalommal, amikor hazajövök a piacról, gyötrődöm belül. Nem elég az, amink van."

„Nem tudom."

„Nem mondhatom meg, hogy mit tegyél. Te vagy a gazda. Én csak főzök, de nagyon szeretném, ha egy kicsit több cukrot tehetnék az ételbe."

A férfi tehát vetés előtt véletlenül megölt egy bárányt. Valaki épp arra járt.

„Nagyon sajnálom, hogy megsérült ez a bárány. Segíts felvenni." Együtt felvették, de csak a gazda tudta, hogy valójában mit csinál. A vér a kövekre került, és aratáskor a termés bőséges volt.

„Hogyhogy neked jobb volt a termés?”

„Hát..."

Az egész egy kis megalkuvással kezdődött, néhány dolog miatt. Újabb kompromisszum következett egy magasabb pozícióért, majd egy másik egy érzéki élményért. Nem egyértelmű szakítás volt. Félték az Urat, de az ország isteneit is szolgálták. Még mindig félték az Urat, de több dologra, magasabb tisztségre és több érzéki élvezetre éheztek. Végül is ez nem jelentette azt, hogy megtagadták a hitüket, nem jelentette azt, hogy elhagyták Istent. Minden szombaton elmentek a Sátorba, imádkoztak és hálát adtak minden étkezés előtt. Annyira nehezen észrevehető dolog volt, hogy csak Isten látta. És ez egyáltalán nem befolyásolta a társadalmi helyzetüket.

Látjuk, mi történt? Észrevevesszük, hogy mi változott? Istennek volt egy népe, amely látta Őt és az Ő csodálatos hatalmát; látták Jerikó falait leomlani, látták az ellenség seregeit elmenekülni, és tanúi voltak hatalma kibontakozásának. Most azonban fiaik szinte észrevétlenül elfordultak, és Baal, Astóret és Moloch kőoltárait építették. Ezért volt szükség arra, hogy Isten kiöntse haragját népére. Szeretteim, felismeritek a veszélyt, amely Isten gyermekeire mindig leselkedik? Felismeritek a veszélyt, amelyben vagytok? Felfogtátok, mit jelent az Úrhoz tartozni? Alkalmazzuk most mindezt a jelenlegi helyzetünkre. Mielőtt Jézus Krisztus ránk talált volna, halottak voltunk bűneink és vétkeink miatt. Mit jelent ez? Önmagunkat szolgáltuk. A saját magunk istenei voltunk. Azt tettük, ami nekünk tetszett. És mit tettünk valójában? Bizonyos dolgokban, valamilyen módon, valamilyen mértékben a szemek kívánságát, a test kívánságát és az élet büszkeségét szolgáltuk. Baalt, Astóretet és Molochot imádtuk.

Mit jelent a megtérés? A megtérés gondolkozásváltozást, irányváltást, a szándék és a cél megváltozását jelenti. Korábban mi voltunk az életünk istenei. Azt mondtuk, ha csalással tudom kielégíteni a vágyamat, hogy az iskolában megbecsüljenek, akkor puskázni fogok. Ha lopással tudom kielégíteni a vágyamat, akkor pénzt fogok lopni. Ha erkölcstelenséggel tudom kielégíteni az érzéki

élmények iránti vágyamat, akkor erkölcstelen leszek. Így gondolkozik a bűnös; ő a saját életének az istene, és ő irányítja a saját életét. Baalt, Astóretet és Molochot szolgálja. Bár ténylegesen soha nem készít kegyképet vagy oltárt, ez az elv működik az életében. De meghallottuk Krisztus felhívását, hogy forduljunk el a bálványoktól Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljunk. Ez a megtérés lényege: odafordulni Istenhez. Mit jelent Isten felé fordulni? Azt, hogy tudom, Ő alkotott engem, és ismeri vágyaimat, készítéseimet és szükségleteimet, és van egy helyes és megfelelő módja annak, hogy ezek teljesüljenek. Odafordulok Istenhez, hogy Ő vezessen, irányítson engem, hogy mi a helyes az Ő szemében. Lemondok a saját szememben elfoglalt isteni pozíciómról és a bálványokról, amelyeket magamnak állítottam, és átadom magam az Ő uralmának.

Tehát senki sem ismeri meg Jézus Krisztust Megváltónak, amíg nem fordul el a bálványoktól, és nem fogadja el Isten uralmát. Ezt tettük, amikor megtértünk és üdvösségünk lett: lemondunk a saját szemünkben betöltött isteni pozícióról, a jogunkról, hogy mi uralkodjunk a saját életünk felett, megtagadtuk e világ istenét és azokat az isteneket, akiknek a szolgálatára készítetett minket. Többé már nem a szemünk kívánságának, a test kívánságának vagy az élet büszkeségének kielégítésére élünk. Megtértünk. Megerősítettük, hogy az egyetlen, aki méltó arra, hogy szolgáljuk, az Jézus Krisztus; az egyetlen, aki méltó arra, hogy engedelmeskedjünk neki, az Élő Isten; az egyetlen, aki méltó az imádatra, az a menny és a föld Szentháromság Istene - az Atya, a Fiú és a Szent Szellem. A megtérés tehát elfordulás a bálványoktól, és odafordulás Isten felé, hogy az élő és igaz Istent szolgáljuk, és várjuk az Ő Fiát a mennyből. És így, a megtérésünk alapján, és annak alapján, hogy elfogadtuk Jézus Krisztust, mint Urat, aki vezet, és mint Megváltót, aki megváltott minket, Isten az Ő Fia érdeméért megbocsátotta bűneinket, megtisztított, és megszabadított a bűnösség terhétől és a halálos ítélettől. Mindezt azért, mert haragjának kardja, mely ellenünk irányult, az Ő Fiának szívét szúrta át, és haragjának nyilai, melyek ellenünk irányultak, az Úr Jézus Krisztust döfték át. Megbocsátást nyertünk, mert Ő meghalt értünk.

Barátom, amíg nem tagadod meg e világ istenét és azokat a bálványokat, amelyek szolgálatára az kényszerített téged, nem kaphatod meg az Ő bocsánatát. Semmiképpen sem lehet részesedni a Jézus Krisztus halála által hozott üdvösségben, amíg le nem romboljuk Baal - a szemek kívánsága -, Astóret - a test kívánsága -, és Moloch - az élet kevélysége - oltárait. Mert azt mondta: „ha meg nem tértek, ti is mindnyájan ugyanígy elvesztek.” (Mt 18,3, Lk 13,3). Némelyeknek csak a neve az, hogy él (lásd Jel 3,1). Csak néhány alapigazsággal, néhány fogalommal rendelkeznek, de nem találkoztak igazán Istennel a megtérés és a hit alapján. Ha hallottátok, amit ma mondtam, és ebben az állapotban, ebben a helyzetben, ezen az úton vagytok, és soha nem borultatok le Jézus Krisztus előtt, hogy üdvösséget nyerjete, akkor azt mondom nektek, hogy a vallásotok és az összes parancsolat és szertartás, amit megtartottatok, és minden dolog, ami az életetek része, teljességgel elégtelen. Ha nem fordultál el a bálványoktól Istenhez, hogy az élő és igaz Istent szolgálj, akkor nincs részed az Ő megtartó szeretetében. A megtérés elengedhetetlen! A megtérésről, annak megfelelő helyéről és fontosságáról van szó.

Amikor úgy jöttél, hogy megtagadtad e világ istenét és minden olyan építményét, amelyet csapdába ejtésedre emelt, megláttad, hogy Jézus Krisztus meghalt érted. De mi történt ezután? Azt vetted észre, hogy még mindig vannak készítéseid és vágyaid. Még mindig éhezel, még mindig vannak szexuális vágyaid, még mindig vágysz a tudásra, a pozícióra, a biztonságra és az élvezetre. Még mindig megvan minden reakciód, amit korábban tanultál, és minden hozzáállásod, amit elsajátítottál. Mindezeket bele hoztad ebbe az új, megbocsátáson alapuló életbe. Igen, örök életed van, de ebbe a megbocsátás életébe magaddal hoztad az összes berögzült hozzáállásodat. Nem sokkal később rájössz, hogy kísértésbe estél. Mi történt? Csak egy kis kísértés a magasabb tisztség, az élvezetek vagy a

birtoklás után. Elég egy gúnyos megjegyzés, és ezzel bemocskolhatod a másikat a hírnevét, hogy felemeld magad a saját szemedben. Így születik meg a kritika, és minden kritika, minden gúnyolódás, minden pletyka az élet büszkeségéhez - Moloch imádatához - kapcsolódik, mellyel magadat akarod felemelni valaki más kárára. Ezért mondja Isten: „a pletykálkodók, rágalmazók méltók a halálra” - mert ez Moloch imádata (Róm 1,30-32). Ezért mondja Isten, hogy a kéjvágy és a szenny fantázia Astóret imádata, mert ez erkölcstelenséget jelent a gondolatok szintjén. És rájöttél, hogy bár nem tudsz megtenni bizonyos dolgokat, az elméd megteszi azokat, és te eltűröd és bátorítod ezeket a dolgokat, és nem veszed észre, hogy a cselekvés az elmében fogantatja meg. „Amit az ember a szívében gondol, olyan ő” (Péld 23,7 KJV). Kísértésbe estél, hogy visszamenj az oltárhoz, és újra imádd az Asérát.

Észrevettétek, hogy a Sátán mennyire alattomos? Folyamatosan megpróbál visszacsábítani minket Baal, Astóret és Moloch oltárához. Ha groteszk bálványt állítana, mint amilyenek Afrikában vannak, megvetéssel utasítanánk vissza azokat. Nem vagyunk annyira elmaradottak, hogy meghajoljunk zsíros és mocskos kövek vagy furcsa karikatúrák előtt. Nem, ő ennél sokkal alattomosabb; nem ilyesmivel jön hozzánk. Egy aprósággal, egy kis vagyontárggyal, egy kis pozícióval, egy kis megtapasztalással kecsegtet. És nem látjuk mindennek az eredendő természetét, hogy ezeket a világ istene állította az utunkba, aki el akar minket pusztítani. Fel kell tehát ismernünk, hogy amíg csak a világban járunk, folyamatosan nyomás alatt leszünk, és kísértéseknek leszünk kitéve. Urunk Jézus soha nem ígért olyan kegyelmi állapotot, amely immunissá tesz minket a kísértésekkel szemben. Tudtátok ezt? Vannak, akik azt mondják nekem: „Azt hittem, hogy győzelmet arattam, azt hittem, hogy meghaltam, azt hittem, hogy tudok valamit a keresztről, de még mindig érnek kísértések.” Kedvesem, ki tanította neked, hogy eljön majd az az idő, amikor nem fognak kísértések érni? Én nem ismerek senkit sem, aki ezt így tanítaná. Ez szentebbé tenné téged a mi Urunknál, aki „hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben” (Zsid 4,15). A kísértés az értelmünk számára egy olyan sugallat, hogy a jó étvágyat rossz módon elégtűsük ki. Kísértések fognak érni. De ha el tudunk jutni abba a helyzetbe, ahol a kísértést úgy kezeljük, mintha az maga az elkövetett bűn lenne, és ha felismerjük, hogy a szívünk Baal, Astóret és Moloch oltárai felé hajlik – mert ezen a három területen mindig kísértéseknek leszünk kitéve –, akkor a kísértést annak valódi fényében fogjuk látni, és annak megfelelően fogunk cselekedni is.

Mi Isten módszere arra, hogy megóvjon minket a harmadik nemzedék tragédiájától? Mi az Ő módszere? Az Ő módszere mindig ugyanaz: a kereszt. A kereszt. Izrael harmadik nemzedéke azért bukott el, mert ők sohasem keltek át a Jordánon. Emlékeztek, hogy Isten azt mondta az izráelitáknak, hogy tegyenek egy halom követ a folyó medrébe, és egy másik halom követ a folyó partjára. Azt mondta nekik, hogy vigyék oda a gyermekeiket, és magyarázzák el nekik, hogy az a tizenkét kő a folyó fenekén azokat az embereket jelképezi, akik meghaltak: akiket keresztre feszítettek és eltemettek. Az a tizenkét kő a folyó partján pedig azokat az embereket jelenti, akik feltámadtak, hogy új életben járjanak. Ezért akarta Isten azt, hogy hozzák oda a gyermekeiket, hogy megismerjék a halál és a feltámadás bizonyágtételét. Miről is volt szó? Miért? Mert úgy gondolták, hogy a szüleik és nagyszüleik tapasztalatai elegendőek a számukra.

Kedveseim, ahogy most néhányatokra ránézek, úgy látom, hogy mivel megtanultátok a megfeszített életről, a megszentelt életről, a Krisztussal való azonosulásról szóló tanítást, és érzelmileg elfogadtátok, az értelmetekkel jóváhagyátok, és azt gondoljátok, hogy ez elég. De ez nem elég! Le kell menned és bele kell lépned a folyóba, ha győztesen akarsz kilépni a túlsó partra. Ahhoz, hogy a feltámadás életében élhess, le kell szállnod a halálba.

Aggódom minden mozgalom harmadik nemzedékéért, mert ez az a nemzedék, akinek elegendőek a szavak, melyek átveszik a valóság helyét. Vajon olyanokhoz beszélek ma este, akik megtanulták a Krisztussal való keresztre feszítésünkről, a Krisztussal való eltemetésünkről és a Vele

való feltámadásunkról szóló tanítást, de hagyták, hogy ezek a szavak helyettesítsék Krisztussal a halálban való egyesülésünk erejét és valóságát? Ha ezek közé tartozol, akkor járj úgy, ahogyan atyáid jártak. De szellemi gyermekeitek a föld isteneit - Baalt, Astóretet és Molochot - fogják követni. Mit jelent mindez a számotokra? Isten tanúbizonyságot akar, de csak azok hordozhatják a frigyládát, akik ismerik a keresztet. Csak azok lehetnek az Ő tanúi, akik beléptek a Jordánba: az önmaguknak való meghalásba és a Krisztussal való feltámadásba. Ha ezt nem titted meg, akkor valahogyan, életed rejtett helyén már elkezdted Baalt, Astóretet és Molochot szolgálni. Senki sem tudja ezt, talán csak te. De ha felismerted, hogy nincs ott a valóság az életedben, és ez így nem mehet tovább, akkor mit fogsz tenni?